Núm. 64 primavera 2020

LA MOSTELA

LA REVISTA DE CAMPINS

http://lamostela.cat/

MIRAR UN QUADRE
EDITORIAL
L'AJUNTAMENT INFORMA
GRUPS MUNICIPALS
ELS NOSTRES ARTISTES
ASSOCIACIONS
CONSULTA A L'EDUCADOR CANÍ
ESCOLA L'ALZINAR DE CAMPINS
ARTICLES ESPORÀDICS
REVERS PERVERS
REFRANYS I ENDEVINALLES
A L'OMBRA DEL QUERCUS
CANÇONS I VIVÈNCIES
ESCRIVINT SOBRE SEXUALITAT
SOPA DE LLETRES DE L'ALBERT
TOT EL MÓN A LA BUTXACA
CONTES
LA CUINA DE LA MERCÈ
OLORS I SABORS DEL BOSC
MÉS PA QUE FORMATGE

sóc del BAIX MONTSENY

POLÍPTIC TÀPIES

martí pey

Avui no mirarem un quadre; analitzarem una obra tridimensional. De fet, podríem emprar el nom de políptic puix es tracta, a la pràctica, d'un retaule de pintura format per més de tres compartiments articulats de manera que es puguin tancar sobre el plafó central o principal.

Podríem dir que l'autor s'ha basat, precisament, en el retaule "L'Anyell místic" de Jan Van Eyck, exclusivament, per la forma del políptic.

Els avantatges d'adoptar aquesta expressió artística és que disposes de quatre espais en comptes d'un de sol. És obvi.

La peça es va dedicar a l'artista plàstic Antoni Tàpies amb motiu del reconeixement que Campins li va retre en vida. A continuació l'obra li va ser oferta, però ignorem si la família l'ha conservada. No va ser l'única que li va ser donada.

Per David Henry Kahnweiler, marxant de Picasso i gran defensor del cubisme, tots els artistes que practicaven qualsevol tendència que no fos la que ell propugnava, eren: "Tatxistes" (?!) Altrament dit; posava dins el mateix salabret a: Millares, Saura, Tàpies, Miró... la llista seria llarga. De quin pa feia rosegons. Era el seu punt de vista. Se l'ha de respectar.

En qualsevol cas aquí teniu el treball que va servir per retre homenatge a l'artista establert a Campins.

foto: carles puche

EDITORIAL

Acabem d'enllestir aquesta Mostela i encara són ben presents els crits reivindicatius de milers de persones exigint s'acabi d'una vegada amb la desigualtat entre homes i dones. És escandalós que, en ple S.XXI, en molts aspectes, es segueixi tractant a les dones de manera tan humiliant, que costa creure que haguem evolucionat correctament des que vam deixar de caminar a quatre potes.

M'entristeix enormement el pensar que no hi ha cap estament creat per la humanitat que s'escapi de ser considerat un lloc on la desigualtat d'homes i dones no es faci patent, amb major o menor mesura.

Entitats financeres, empreses, partits polítics, entitats esportives, mitjans de comunicació, món de l'art, del cinema, religions i un llarg etc., haurien de canviar radicalment, per tal que en el seu sí, homes i dones, gaudissin de les mateixes condicions. Sembla però que perquè això es faci realitat, encara queden un bon nombre de 8 de maig reivindicatius.

També en el moment que surt aquesta Mostela, el Món es veu sacsejat per una pandèmia de por i incertesa produïda per una de les espècies vives més petites de la Terra: un virus.

De moment, no està arribant a les cotes d'afectació d'altres malalties infeccioses que han afectat als humans o que ens afecten actualment en alguns indrets del Món, però la particularitat d'aquesta infecció és que afecta a la població del primer món que ha entrat en una situació de pànic, no tant pel que està passant sinó pel que pot passar.

Ha fet falta l'aparició d'aquest ésser ínfim per posar en evidència la fragilitat del model de vida on ens movem, i com d'equivocats estan els sistemes econòmics actuals, que han apostat per una economia basada en una mobilitat extrema i en un consumisme sense límits, primant els beneficis sobre qualsevol altre motiu, com ara l'explotació de recursos naturals o el respecte als drets humans.

Ara s'ha fet més evident, no només la fragilitat dels sistemes sanitaris mundials davant d'una possible pandèmia, sino també el perill que pressuposa el dependre només d'uns quants països per subministrar els elements bàsics per fer funcionar el Sistema Global. Queda encara temps per saber com acabarà tot això, però comença a quallar la idea que l'impacte d'aquest ésser minúscul, pot fer que ens replantegem la nostra manera de viure.

Mentre això arriba, nosaltres no deixem de fer la revista. No sense prendre precaucions (per això la mostela de la portada s'ha procurat una mascareta) i, en aquest número, us proposem reflexionar sobre la figura d'un personatge reconegut mundialment i que va estar molt lligat al nostre poble. Em refereixo a Antoni Tàpies.

Aprofitant que la Glòria entrevista a la Teresa Barba, vídua de l'Antoni Tàpies, hem volgut extendre la figura d'aquest personatge a les altres seccions de la revista que s'hi han pogut sumar.

Així, Mirar un quadre, Cançons i vivències, Sopa de lletres de l'Albert, A l'ombra del Quercus i Més pa que formatge, han dedicat una part del seu contingut a fer referència a la figura del pintor o a la seva obra.

Esperem, com sempre, que passeu una bona estona amb la lectura d'aquest número i que el Corona Virus sigui benèvol amb tots nosaltres.

carles puche

L'AJUNTAMENT INFORMA

fotos: ajuntament campins

Un mes de gener inesperat

Durant aquest període les prioritats de l'ajuntament estaven en l'elaboració dels pressupostos i treballar-los fins a la seva aprovació, en la planificació de les activitats festives i no festives de tot l'any i en sol·licitar a les administracions totes les subvencions que posen a l'abast de les corporacions locals i que poden ser una oportunitat per a dur a terme projectes per al poble. Prioritats que no deixen de banda l'activitat habitual.

Com passa moltes vegades una cosa és el que es preveu fer i l'altra el que cal fer. I així ha succeït: el temporal Glòria ens ha obligat a refer el calendari de treball per atendre en primer lloc allò que no podia esperar.

Primerament, ha estat necessari obrir pas als camins i accessos que havien quedat bloquejats per arbres, roques caigudes, esllavissades i xaragalls, o senzillament que la força de l'aigua s'havia endut el camí.

Després, hem hagut de fer els molts llistats que ens han demanat des de les administracions per poder valorar l'efecte global del temporal, i finalment per tenir pressupostos del que costarà tornar a tenir la nostra xarxa de camins practicable i els torrents i rieres prou nets i a punt perquè puguin assumir l'aigua que els toqui en el proper temporal, doncs hem de preveure que pugui tornar a passar.

Val a dir que des de Generalitat i Diputació han estat en tot moment alerta del que passava i han ofert informació i ajuda per arribar a pal·liar en la mesura del possible les destrosses. El dia 24 de gener, el Sr. Juli Fernández, delegat del Govern de la Generalitat a Barcelona, va venir a Campins i vam poder mostrar-li els indrets on l'aiguat havia fet més

mal.
Aprofitem des d'aquí per deixar constància que les incidències que hem tingut, tot i ser importants, no han causat danys ni a persones ni altres de més greus que no es puguin reparar. Alhora, també volem agrair els esforços i la feina dels molts veïns i veïnes que ja en els primers moments van ajudar amb pic i pala o el xerrac al més urgent.
L'import total dels pressupostos per arranjament de les 25 incidències en vies i terrenys públics que hem tingut i que haurem d'arreglar és de 109.505 euros que hem sol·licitat a la Diputació i a la Generalitat.
D'altra banda el que sí que tenim ja és la subvenció per l'arranjament de la resclosa de Can Benet i la conducció de l'aigua cap a la bassa que havien quedat destrossades en el temporal de l'octubre. Ben aviat s'iniciaran les obres.
Ensenyament i Cultura
Organitzat per l'ajuntament, l'escola l'Alzinar i l'Associació Arremangades, s'ha dut a terme el taller "Creem espais de pau i d'igualtat" per a famílies amb fills de 0 a 12 anys i que ha estat obert a totes les famílies del poble. Una activitat emmarcada en la prevenció de les violències i en el foment de la igualtat de gènere.
Amb la finalitat de donar una visió de conjunt, hem fet un recull de les diferents activitats lúdiques, culturals, esportives, etc., organitzades per l'ajuntament, per les associacions o per particulars i hem fet un calendari global amb tota la programació que està a l'abast dels campinencs i campinenques, i que ja deveu conèixer.
Així mateix, i com a complement, a finals de febrer hem començat a treure un full amb la informació més detallada de les activitats que hi ha programades pel mes de març. Cada final de mes preveiem repartir el full amb la informació de les activitats del mes següent. Igualment les podeu trobar a la web, i aquelles persones que esteu a la llista de correu de l'ajuntament també ho rebreu per aquest mitjà.
El 8 de març, Dia Internacional de la Dona inaugurarem l'exposició "La dona fent feina al món" que es durà a terme amb la col·laboració d'Arremangades, l'associació de dones del Montseny.
I els IV jocs Florals de Campins estan a punt d'anunciar-se. En les modalitats de prosa, de poesia i de còmic. Estigueu alerta!!
En el mes de gener va iniciar-se un nou taller de Memòria. I entre els mesos de febrer i de març s'està realitzant un taller de Salut Femenina: «Salut del sòl pèlvic, prevenció i tractament».

L'informatiu de l'Ajuntament de Campins

Activitats

ASSOCIACIÓ CULTURAL ELS FORNS

Dia 6 (divendres) a les 9 del vespre, a la Biblioteca
CLUB DE LECTURA *Vincles ferotges, de Vivian Gornick*

ESCOLA L'ALZINAR
Dia 6 (divendres)
Jornada de portes obertes

Dia 8 (diumenge) DIA DE LA DONA, a 2/4 de 12 del migdia al Casal de Cultura
Inauguració recull fotogràfic
LA DONA FENT FEINA AL MÓN
amb la presentación a càrrec d'Arremangades (Associació de dones del Montseny)

Curs de manipulació d'aliments

Dia 16 (dilluns) de 2 a 5 de la tarda al Casal de Cultura
CURS DE MANIPULACIÓ D'ALIMENTS. Curs gratuït, places limitades

Consell de poble

PLENARI, dia 18 (dimecres) a 2/4 de 8 a la Sala de Plens de l'Ajuntament

Dia 22 (diumenge) a 2/4 de 12 del migdia al Casal de Cultura
PRESENTACIÓ DEL NÚMERO 64 DE LA REVISTA LA MOSTELA

VINE AL BIBLIOBÚS
Els divendres, dies 13 i 27
D'11 a 2/4 de 2 del migdia

TALLER DE MEMÒRIA i Estimulació cognitiva

Els dimarts, de 10 a 2/4 de 12 del migdia, a la Biblioteca
TALLER DE MEMÒRIA
D'11 a 2/4 de 2 del migdia. Obert a tothom

Arremangades
associació de dones del Montseny

Els dimarts: 3, 10, 17 i 24, de 7 a 9 del vespre, al Casal de Cultura
TALLERS DE SALUT FEMENINA: Salut de sòl pèlvic per prevenció i tractament
Preu: 50 € i 25 € per a sòcies.

Els dimecres, de 5 a 7 de la tarda, podem anar a la BIBLIOTECA

Els dissabtes, de 5 a 7 de la tarda al Casal de Cultura TALLER DE MANUALITATS (adreçat a persones majors de 16 anys)

Els divendres, de 7 a 2/4 de 9 del vespre.
Tait Txi al Casal de Cultura.
Preu: 20 €/mes
Contacte: Fabián
Tf. 605 78 69 10

Els dilluns, de 8 a 9 del vespre. Classes d'estiraments i correcció postural, al Casal de Cultura.
Preu: 20 €/mes
Contacte: Isabel
Tf. 663 29 38 44

SAVE CAM PINS

ACTES PREVISTOS AL LOCAL :

14 de març. Saint Patrick. Tot el dia de celebració. Amb actuació musical a la tarda.

20 de març. A les 8 del vespre. Presentació de la nova exposició de quadres.

28 de març. Vermut musical. Actua en Mau Boada.

CONTACTE AJUNTAMENT:

Horari d'atenció al públic:
de dilluns a divendres de 9 a 14 h
I els dimecres de 3 a 6 de la tarda
(excepte els mesos d'estiu)

Telèfon 93 847 50 30
c/e: ajuntament@campins.cat
Whatsapp i Telegram: tf. 672 38 49 90
Si voleu formar part de la llista de distribució, només cal enviar a aquest número de telèfon, un missatge amb la paraula ***llista***, seguida del vostre nom i cognoms

Ens podeu seguir a
Facebook i a Instagram

D'altra banda el dia 16 de març es realitzarà una nova edició del Curs de Manipulació d'Aliments.

Economia i hisenda

Com dèiem a l'encapçalament, estem en plena elaboració dels pressupostos. No és una tasca fàcil atès que volem que contemplin prou recursos per a abordar necessitats i projectes de millora, i els recursos per a dur-los a terme són limitats. Si no hi ha res que ho impedeixi, durant aquest mes de març s'acabarà tot el procediment i podrem portar-los al ple per la seva aprovació.

Com cada any en aquestes dates es fa la convocatòria de recursos i subvencions per part de la Diputació. Molts d'aquests recursos no aporten diners, però sí que aporten tècnics per a realitzar estudis i projectes, necessaris per a poder realitzar posteriorment les actuacions. Haurem d'esperar al mes d'abril per saber quines ens vindran aprovades.

Festes i esports

La festa per excel·lència del mes de febrer és la celebració del Carnestoltes. Enguany, igualment com ja s'anava fent, l'escola fa la seva rua fins a la plaça de l'ajuntament on cada grup fa una petita representació adient a la disfressa triada. L'ajuntament col·laborem aportant el berenar.

Us informem aquí que dues campinenques han resultat guanyadores en segon lloc en la categoria de primer plat i en la de beguda del concurs de receptes de la Reserva de la Biosfera del Montseny. Aquesta era la fase a la qual van participar les guanyadores de Campins, concurs que vam fer durant la Fira de la Gla.

Alcaldia

La Comunitat de Municipis del Baix Montseny ha començat a caminar malgrat encara falta algun pas de publicació per poder ser formalment reconeguda. Està constituïda pels municipis d'Arbúcies, Breda, Campins, Fogars de Montclús, Gualba, Sant Antoni de Vilamajor, Llinars, Montseny, Vilalba Sasserra, i properament en formarà part també Sant Pere de Vilamajor.

Amb aquest ens, els municipis del Baix Montseny disposarem d'un òrgan de govern que facilitarà la col·laboració i la coordinació intermunicipal i alhora farà el seguiment del Pla Estratègic, una nova eina que des de fa un any ja ha servit per treballar de forma transversal per al Desenvolupament Local i l'Ocupació. S'està treballant en tres eixos: Baix Montseny Turisme, Baix Montseny Biomassa i Baix Montseny Empresarial.

Estem a finals de març, just començant la primavera. Per molts, la millor època de l'any. D'aquí a poques setmanes ja serem a Sant Guillem. Per molts, la segona Festa Major del poble.
A "molts" els agrada la primavera, però no a tothom. I a "molts" els agrada la festa de Sant Guillem, però no a tothom. El primer cas és un tema personal i poc hi tenim a pelar. Però el segon va més enllà de la personalitat, i aquí sí que ens hi podem esforçar.
Des d'uns anys ençà, els organitzadors de la festa s'hi escarrassen per fer-la d'una manera que no només convenci als de sempre sinó que també enamori als que no fa gaire anys que la coneixen. Però per diferents motius no saben fer arribar el missatge. Des d'aquí us convidem a guardar-vos una estona del 2n diumenge de Maig per escapar-vos fins a l'ermita de Sant Guillem.
El nostre consell és anar-hi caminant. Tot xino-xano segur que no tardareu més de 10 minuts des del poble. O potser sí que tardareu més, perquè no podreu negar-vos a parar una estona per gaudir de les vistes que tindreu des del camí: una parada obligatòria és a La Creu; des d'allà veureu un Campins diferent que alguns potser no heu vist mai, però també veureu una bona part del Baix Montseny: Mosqueroles, el Partegàs, Sant Celoni, ...
Arribats a l'ermita, uns bons prats, un entorn cuidat. Depèn del moment quan hi arribeu, la tranquil·litat serà més o menys sonora. Potser la majoria dels matiners seran a missa, o potser ja hauran sortit i s'hauran ajuntat amb els que estan esmorzant després de la caminada, o potser la cobla ja estarà entonant, o, si ja aneu un pèl tard, l'era de la masoveria ja estarà ocupada per una o dues rotllanes de sardanistes.
I no hi ha més, o sí, alguns actes més sí que hi haurà. Però el cor de la festa és simplement ser allà, trobar-se amb els amics i veïns i fer-la petar una estona.
En el darrer article dèiem que Campins ha canviat.
Un dels canvis és que ara no hi va tanta gent a Sant Guillem. I un altre canvi és que ara tenim moltes associacions, de diferents temes, però que potser no s'acaben d'interrelacionar massa entre elles ni entre la resta de la gent del poble. I si féssim una Fira d'Associacions durant l'Aplec?
L'Aplec de Sant Guillem sempre ha estat relacionat amb fires i mercats. Si cada associació del poble hi posés la seva paradeta hi guanyarien ambdues parts: les associacions perquè es podrien donar a conèixer molt millor i l'Aplec perquè reuniria a més gent. Ah, i no es tracta de "vendre" res, només de comunicar-se, establir amistats i fer pinya.
Des de la nostra posició no estem en condicions d'organitzar res, però ho posem sobre la taula per veure si algú recull el guant.
Per acabar aquest article voldríem felicitar la idea de l'Ajuntament de fer renéixer un informatiu en paper, "com els d'abans". Ja sabem que estem al segle XXI i que vivim envoltats de noves tecnologies i que la comunicació ha canviat. Però el paper és el paper i aquest arriba a tothom, fins i tot a aquells que no tenen un mòbil "smart" (sí, en serio, hi ha gent a Campins que no té aquests mòbils). I, a més a més, el pots deixar enganxat a la nevera per recordar quan es fa el què.
Vinga, gaudiu de la primavera!
I el 2n diumenge de maig no us oblideu d'apropar-vos una estona a la segona festa del poble: l'Aplec de Sant Guillem.

---

esquerra

El passat diumenge dia 8 vam celebrar el dia internacional de la dona a Campins. Ho vam fer amb una exposició: La dona fent feina al món, on es fa palès la importància i l'empenta femenina, des d'uns rols, a vegades ben precaris i abusius, fins a d'altres de protagonisme destacat i principal davant projectes i tasques que fins fa ben poc eren impensables que li foren assignades.
Tanmateix, les desigualtats i les discriminacions cap a les dones encara estan presents: situacions de vulnerabilitat, major precarietat laboral (la bretxa salarial entre homes i dones se situa en més d'un 20%).
Des d'ERC reivindiquem el dret com a dones a decidir sobre el propi cos i el dret a una maternitat lliure i segura, vetllant també perquè les dones joves de 16 i 17 anys puguin exercir aquest dret lliurement. Denunciem els casos d'agressions sexuals que han sortit a la llum pública a Catalunya i continuarem treballant per prevenir i per reparar les víctimes i castigar-ne els autors.
A Campins, des d'Esquerra Republicana, fidels al compromís per a la igualtat de gènere, treballant per la plena participació política de les dones, hem presentat una llista cremallera i n'estem orgulloses: per primera vegada l'equip de govern el formem 1 regidor i 3 regidores.
Apel·lem a la mobilització a favor dels drets de les dones, cada dia de l'any, per seguir contribuint a una societat més justa i igualitària que faci de la República Catalana una República Feminista de dones i homes lliures.

ENTREVISTA A TERESA BARBA I FÀBREGAS

''PER L'ANTONI, CAMPINS ERA INSPIRACIÓ I TRANQUIL·LITAT''

glòria fuentes

foto: Teresa Tàpies Domènech - http://fundaciotapies.org
Tàpies al seu estudi de Campins 2003.

Teresa Barba i Fàbregas. Nascuda el 8 de novembre de 1934 a Barcelona. Coneix l'Antoni Tàpies a finals dels anys 40, quan ella era molt jove. La Teresa havia perdut la mare sent ella petita i va haver de cuidar de la seva família, el seus 5 germans i el seu pare. Aquesta situació li va conferir una maduresa i una humanitat poc habituals per una persona de la seva edat. Durant l'estància de l'Antoni Tàpies a París entre els anys 1950-1951 van intercanviar una correspondència intensa i freqüent. Al tornar de París, formalitzen la seva relació i a l'octubre de 1954, Antoni Tàpies i Teresa Barba es casen a Barcelona.

A principis de la dècada dels seixanta compren un mas a Campins, Can Canal, una de les masies més boniques de Campins. Al cap d'un temps es construeix un estudi al costat de la casa on Antoni Tàpies produeix una part important de la seva obra. Com a curiositat, l'estudi té una gran porta per "moure" les obres d'art. L'artista va quedar fascinat pel Montseny, i en especial per aquest lloc, on a més d'un entorn meravellós va trobar la tranquil·litat que un necessitava com artista i intel·lectual.

Antoni Tàpies va fer obra inspirant-se en la seva dona "Sèries Teresa", entre l'any 1966 y l'any 1971 i "Cartes per la Teresa", publicada al 1974 en forma de carpeta que recull litografies, litocollages i collages. Sens dubte la Teresa Barba va tenir un paper crucial en l'obra de l'artista. Al llibre "Memòria Personal", Tàpies diu de la Teresa: "la verdor clara dels seus ulls, els seus cabells fins y rossos, el seus pòmuls eslaus i els seus atraients llavis...".

L'any 2018, a la Fundació Tàpies es va fer l'exposició "T de Teresa"

de l'Antoni Tàpies comissariada per Carles Guerra i Núria Homs.

Teresa, com és que la família Tàpies - Barba va venir a Campins?
Coneixíem Campins perquè jo vaig estiuejar molts anys a Sant Celoni quan era petita.

Cap al 1960 la família del meu germà Jordi, els Cortada, ens van oferir a l'Antoni i a mi la casa de Can Pons per passar les vacances d'estiu i ell hi va instal·lar el seu estudi a les golfes.

I Com vau arribar a Can Canal?
Un dia, passejant, la vam trobar i l'Antoni se'n va enamorar. Al cap de poc la vam poder comprar.

Can Canal és una de les masies més boniques de Campins. Quins canvis es van fer a la casa quan la família es va instal·lar?
La casa estava bastant abandonada, malgrat que hi vivien uns pagesos. Gran part de la casa estava ocupada per corts per a bestiar. Vam haver de condicionar l'interior per a vivenda i estudi. Les façanes no es van tocar. Al cap dels anys, l'estudi li va quedar petit i en vam construir un altre al costat de la casa.

Què és el que li agradava a l'Antoni Tàpies d'estar a Campins?
El que més li agradava era el paisatge del Montseny i la tranquil·litat que s'hi respirava. El fet d'estar bastant aïllats i amb poques interferències era un privilegi que a vegades no tenia a Barcelona.

Teresa, què li aportava Campins a la seva obra?
La tranquil·litat, el silenci i el contacte amb la natura eren el marc ideal per a poder pintar. Gran part de les seves obres les va pintar a Campins i moltes d'elles fan referència al Montseny.

Com era un dia de l'Antoni Tàpies quan estava a Campins?
A Campins seguia la mateixa rutina que a Barcelona, canviava d'estudi però seguia fent el mateix, treballava tot el matí fins l'hora de dinar. Moltes vegades l'havia d'anar a buscar per què estava tan absort amb el que feia que no se n'adonava de l'hora que era. A vegades per tal d'acabar una obra començada també treballava a la tarda.

Què li agradava fer a Campins a part d'estar al seu estudi pintant i creant?
Cada tarda sortia a caminar amb el seu gos. A l'època dels bolets o dels espàrrecs li agradava molt anar-ne a buscar. I passava llargues estones escoltant música clàssica, llegint o escrivint.

Quin vincle tenia amb el poble?
De seguida vam simpatitzar amb els veïns del poble, encara que l'Antoni sortia poc de Can Canal.

Durant uns anys va ser escollit president de la Comunitat de Regants de Campins i com en tot el que feia hi va posar tota l'energia per tal de conservar els drets que tenien els regants.

foto: carles puche. Exposició amb motiu homenatge a Antoni Tàpies – Campins 2010

Quin vincle té actualment la família amb Campins?

Mirem de conservar la casa tal com quan vivia l'Antoni. Intentem mantenir el bosc net i viu i tenim alguns camps llogats en un intent de mantenir la tradició agrícola de la finca. Però cada vegada és més difícil a causa de la falta d'aigua.

Antoni Tàpies és sens dubte un dels artistes catalans més destacats del segle XX. De formació autodidàctica, Tàpies va crear un estil propi dins l'art d'avantguarda del segle XX, en el que es combinen la tradició i la innovació dins d'un estil abstracte però ple de simbolisme. Cal destacar el marcat sentit espiritual que inspira la seva obra, on el suport material transcendeix el seu estat per analitzar d'una manera profunda la condició humana.

Tàpies fou amb tot un home de gran cultura, amant de la filosofia, la literatura i la música. Va ser un gran defensor de la cultura catalana, de la que va estar profundament imbuït: fou un gran admirador de l'escriptor místic Ramon Llull, així com del Romànic Català i l'arquitectura modernista d'Antoni Gaudí.

L'obra de Tàpies ha tingut una gran valoració en l'àmbit internacional, essent exposada als més prestigiosos museus del món. Al llarg de la seva carrera ha rebut nombrosos premis i distincions, entre els quals cal destacar el Premi de la Fundació Wolf de les Arts (1981), la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya (1983), el Premi Príncep d'Astúries de les Arts (1990), la Medalla Picasso de la UNESCO (1993) i el Premi Velázquez d'Arts Plàstiques (2003). Com a reconeixement a la seva trajectòria artística el rei Joan Carles I li va atorgar el 9 d'abril de 2010 el títol de Marquès de Tàpies.

El 14 de novembre de 2010, el municipi de Campins va fer un homenatge a l'Antoni Tàpies i el va nomenar fill adoptiu. Aquell dia també, el casal de cultura del poble va ser batejat amb el seu nom, i es va inaugurar una exposició en la que 21 artistes de la zona van fer el seu particular homenatge a l'artista amb obres realitzades especialment per l'ocasió. Va a ser un acte emocionant per l'Antoni i la seva família amb una gran implicació del poble de Campins.

Campins va enamorar a un artista i intel·lectual de prestigi internacional. Tots els que estimem Campins, compartim aquest punt amb Antoni Tàpies. El gran artista ha deixat una empremta important en aquest lloc del Montseny, doncs com diu en Martí Boada, gran amic de l'Antoni , "Campins Tapieja". Gràcies Teresa!

foto: carles puche. Homenatge a Antoni Tàpies - Campins 2010

SALVEM CAMPINS
Balanç primer trimestre 2020

SEGUIM REMANT I FENT HISTÒRIA! IMPLIQUEM-NOS TOTS PER ESCRIURE'N NOUS CAPÍTOLS!

L'any 2020 ha començat amb un munt d'activitats organitzades amb l'ajuda de molts voluntaris de l'Associació:
- Les exposicions de pintura "Descobrint sensacions" del Francesc Pérez Utset i "Mar i Muntanya" de la Núria Ferrer, i de fotografia "Dins la boira" del Pere Barba. Totes elles es van inaugurar amb piscolabis seguits d'exitosos montaditos i altres especialitats.
- La trobada "Pintem Campins" de pintors de la Clau de Sant Celoni per pintar el nostre poble amb la tècnica Sketchers de pintura ràpida.
- La presentació del Llunarbori 2020 "La màgia dels arbres i el pas del temps" amb una xerrada de l'Elena Sixto.
- Un recital de poesia i música "Poemes d'amor i de desamor" (com no, el 14 de febrer) amb poemes de l'Ibra recitats per l'Ibra, el Richard i la Montse i música interpretada pel Xavi i el Carles.
- Un concert de l'Albert Peix amb versions dels grups catalans Sau, Els Pets, Sopa de Cabra i Sangtraït entre altres.
- Vermut musical amb en Mau Boada.

En l'apartat gastronòmic i festiu, hem gaudit de:
- Un sopar maridatge amb vins del celler de Cal Batllet (Priorat) presentats pel Marc Ripoll.
- Un sopar de xató i confit d'ànec.
- La calçotada 2020 a la que van assistir més de 85 persones.
- La festa de Saint Patrick amb asado per dinar, concert, estofat irlandès per sopar i molta cervesa negra de Dublín.

A l'espai botiga s'ha consolidat el servei de salmó fumat de Noruega per encàrrec i hem iniciat l'oferta d'oli de Siurana també per encàrrec.
Al gener, la Junta va informar als socis del balanç negatiu de l'exercici 2019 i del repte econòmic que tenim al 2020. Perquè el projecte de l'Associació Salvem Campins segueixi endavant és indispensable que creixin:
- les activats i serveis que donin resposta a necessitats i interessos dels campinencs i que generin ingressos, tal com s'ha fet al primer trimestre de 2020.
- les col·laboracions amb i ajudes de l'Ajuntament. Membres de la Junta de l'Associació han tingut diverses reunions amb l'Ajuntament per parlar-ne.

El 28 de febrer van venir 2 periodistes de TV3 per fer un reportatge sobre el Local i la nostra Associació. Pas a pas estem fent història. Impliquem-nos tots per escriure'n nous capítols!

foto: Jordi Valls. Recital de poesia i música. "Poemes d'amor i de desamor"

foto: Daniel Canosa: Cartell Sopar maridatge vins del Priorat.

foto: Jordi Valls. Cartell "Pintem Campins".

FER VIDA DE GAT

elisenda mir ballo

Diuen que els gats tenen set vides, que són equilibristes, que sempre cauen dempeus... És cert que els gats tenen una capacitat instintiva de caure sobre quatre potes sigui quina sigui la seva posició abans de precipitar-se, això és perquè el pes del seu cos està distribuït de forma simètrica i harmònica, de tal manera que el centre de gravetat coincideix amb el centre geomètric del seu cos. Això els hi permet restituir la seva posició fisiològica durant el procés de caiguda... però no sempre ho aconsegueixen. Pot fallar. Els traumatismes o lesions provocats per aquest tipus de caigudes afecten principalment el cap, la columna vertebral, el tòrax i l'abdomen.

No sabem si tenen set vides o no però el que si volem tots aquells que gaudim de la seva companyia és que la vida que han de viure sigui la millor possible. Davant d´aquesta voluntat de donar-los una bona vida, arriba la controvèrsia de: he de deixar sortir el meu gat al carrer perquè sigui feliç? El meu gat és feliç en un pis/casa?

Per valorar quina és la resposta hem de conèixer quines són les necessitats dels gats com a espècie.

Els gats són animals territorials que necessiten controlar l´entorn. Poder predir, controlar i triar el que poden fer en cada moment i on poden fer-ho, i poder ocultar-se quan adverteixen un perill, disminuirà el seu estrès. A més, aquest entorn ha de ser segur, ja que no toleren massa bé els canvis sobtats. Dins el territori, per romandre tranquils, utilitzen marques olfactives anomenades feromones.

Sovint tractem els gats com si fossin petits gossos, però un gat no és un gos i les seves necessitats no coincideixen amb les canines. Per a molts gossos el passeig representa un moment fonamental del dia: alguns només poden fer les seves necessitats durant el passeig que també proporciona l'ocasió de relacionar-se amb altres gossos. Els gats accepten fàcilment la safata com a únic lloc d'eliminació i les seves tendències socials varien molt depenent de l'individu: trobar gats desconeguts podria ser estressant enlloc que l'ocasió per jugar i interactuar amb els altres. Sortir a passejar implica moure's en un ambient desconegut sense les seves marques tranquil·litzadores. A més, hi ha el risc que el gat es faci mal o que es porti com a mínim un bon ensurt al trobar gossos desconeguts.
Viure en una casa o en un pis no és sinònim ni de mala vida ni de presó si s´han pres les mesures que calen perquè el nostre gat sigui feliç; és el que s´anomena «enriquiment ambiental».
Per emprendre un programa o protocol d'enriquiment ambiental caldrà transformar l'entorn en alguna cosa el més semblant al seu ambient natural i on el gat pugui desenvolupar totes les seves conductes pròpies d'espècie, mitjançant les quals troba seguretat, satisfacció i realització com a individu. Totes aquestes mesures són importants per a que el gat no derivi en algun problema de comportament (una de les primeres causes d´abandó), que pugui resultar molest al propietari.

Segons les més prestigioses cadenes d'especialistes en medicina felina (Ellis et al., 2013), els pilars de l'ambient ideal per a gats són:

1. Privadesa i seguretat.
2. La presència de recursos múltiples i escampats per la casa, que haurien d'incloure menjar, aigua, safates d'eliminació, pals rascadors, zones de joc i llocs de descans.
3. Possibilitat de jugar i de realitzar conductes predatòries.
4. Contacte social amb persones positives, consistents i previsibles.
5. Un ambient que respecti el delicat sentit de l'olfacte dels gats.

Entre aquests aspectes no n'hi ha un que destaqui per sobre de tots els altres i que sigui responsable de l'efecte general d'un pla d'enriquiment ambiental. Per aquesta raó, és aconsellable estendre el pla d'enriquiment a tots els aspectes possibles de l'ambient del gat (Rochlitz 2005).

Els gats prefereixen moure´s en un ambient previsible i familiar des del punt de vista físic i social, en el qual puguin amagar-se si es troben en situacions estressants o quan volen evitar la interacció amb altres gats, animals o persones (Carlstead et al., 1993). La sensació de control sobre les adversitats i la possibilitat de preveure el que ocorrerà, sobretot quan es tracta d'alguna cosa desagradable, són fonamentals per reduir els seus nivells d'estrès i millorar la seva capacitat d'adaptació a l'ambient (Herron i Buffington, 2010; Rochlitz, 2005).

També és cert que els gats són animals curiosos i els agrada jugar sobretot a caçar. Això ho podem percebre en les seves recerques, aguaits, persecucions, salts i mossegades dirigits cap a les seves joguines, que no són més que versions de les estratègies i moviments que utilitzen per caçar (Landsberg et al., 2003). De fet, la necessitat que tenen els gats de caçar o de jugar a fer-ho és tan forta que la mostren fins i tot quan estan tips (Hall i Bradshaw, 1998). Tenint en compte que per als gats que poden caçar, les conductes predatòries representen gran part de les seves activitats diàries i requereixen un esforç físic i mental considerable (Fitzgerald i Turner, 2000), quan un gat no té ocasions d'expressar aquesta conducta ni cap a una presa de veritat ni cap a un substitut, és més fàcil que desenvolupi sobrepès (Clarke et al., 2005) i es quedi en un estat de frustració o avorriment que pot afavorir el desenvolupament d'algunes malalties o conductes inadequades (Heath, 2005).

Rascar amb les ungles és una veritable necessitat per als gats. Gràcies a aquesta conducta el gat manté les ungles en perfectes condicions, estira la musculatura sobretot al despertar-(Houpt, 2005) i marca el territori. Amb les glàndules que té entre els dits, el gat diposita unes marques olfactives, alhora que amb les ungles deixa unes ratlles verticals com a senyal visual (Landsberg et al., 2003). Al ser una conducta necessària per al benestar de l'animal és important posar a disposició del gat, rascadors que donin una sortida adequada a aquesta conducta natural. De no fer-ho, el gat acabarà rascant els mobles de la casa i sovint la seva elecció recaurà en sofàs, cistelles, cadires de vímet i catifes. A més, una vegada que el gat comenci a gratar una determinada superfície tendeix a tornar dia rere dia al mateix lloc.

Decidir quina és la vida que li volem oferir al nostre gat és una decisió que hem de meditar molt bé. Factors com: tenir en compte el gat (raça: no tots els gats són iguals), els factors ambientals del nostre entorn, perills que ens envolten (cotxes, altres animals caçadors), saber que podem oferir-li un pla alternatiu (enriquiment ambiental) on el nostre gat pot ser plenament feliç, ens ajudaran a trobar la resposta.

Aquest article va dedicat a la Mixi, gata rescatada de la finestra d´una casa tapiada a Mataró, i a tots aquells que malviuen al carrer perquè un dia van ser abandonats o deixats de la mà de Déu, segurament pel desconeixement etològic del seu propietari.

foto: elisenda mir

ESCOLA L'ALZINAR DE CAMPINS

A questa vegada us volem explicar algunes activitats que hem fet junts tots els nens i nenes de l'escola.
Vam anar al CosmoCaixa i vam fer uns tallers adequats a l'edat dels nens i nenes; un per educació infantil i cicle inicial, on a través del joc i l'experimentació anàvem fent diferents descobriments científics que després vam posar en comú, i un altre per cicle mitjà i superior, on van poder experimentar amb l'electricitat i van crear els seus propis projectes.
Una de les coses que ens va agradar més va ser poder anar per les diferents sales i anar descobrint diferents aspectes, especialment la sala dels miralls... Pels petits va ser molt interessant el MathLab que ens va fer descobrir aspectes matemàtics de la vida diària i la natura.
Unes altres activitats més lúdiques i festives, seguint les nostres tradicions, van ser el dijous gras, que el vam celebrar a Sant Guillem i el Carnaval.

fotos: escola l'alzinar

POLÍTICS

CAMINAIRES DE CAMPINS

montse montiel

És dilluns i són les 8 del matí, hem quedat per caminar.

El matí és fresc i transparent, l´aire olora a net, a fulles caigudes i a arbres que estan despertant del somni de la nit...i ens animem a sortir de casa , trobar-nos per emprendre una caminada… no sabem què ens espera, què ens trobarem i quin nou paisatge descobrirem però ens uneix les ganes de conèixer i trepitjar els entorns del nostre poble.

Som gent que vivim a Campins i que per motius diversos ens hem posat d´acord per caminar junts un cop per setmana.

No ens coneixem gaire però ens uneix emprendre la marxa cap a algun lloc que no coneixem i que descobrirem amb l´ajuda fidel del Miquel i el Joan.
Ells ens inspiren i ens expliquen moltes coses interessants que desconeixíem… i amb molta delicadesa i paciència ens porten per diferents paratges i llocs d´aquest trosset del parc natural del Montseny.

Cada dia és diferent i ja portem unes quantes sortides on hem descobert llocs interessants per exemple: d´on surt l´aigua que ens arriba al nostre poble, curiós…Camins que porten a diferents "can's" que només coneixíem pel cartell que veiem a la carretera …inclús els "can's" més apartats com Can Pere Poc ……fins i tot caminades que han acabat amb un bon àpat i altres que ens hem acabat perdent per gorgs i barrancs…però sempre ens divertim i hi posem ganes i bon humor.

Bufa! Quina pujada! Surtis d´on surtis del nostre poble o puges o baixes… sovint fa mandra però ens anem escalfant encomanant-nos els uns als altres l´energia suficient per continuar … a mesura que avancem ens animem i xerrem, inclús ens inventem històries i possibles llegendes inspirades amb el que veiem i l´ajuda de la nostra imaginació que és molta.

Som un petit grup obert a tothom amb esperit aventurer, temps i amb ganes de passar una bona estona!!!

foto: caminadors de campins

MIRANT LA IL·LUSTRACIÓ, SABEU EL NOM DE LA PELÍCULA?

toti valls

NOM DE LA PELÍCULA?

SOLUCIÓ DEL N. 63

REFRANYS I ENDEVINALLES

joan antoja

ENDEVINALLA

N'hi ha de negres,
n'hi ha de blanques;
La dolçor el cor atura
i és molt bona
sinó que no dura

LA PANSA

De la bellesa ni se'n menja ni se'n beu

Culpa no té qui fa el que ha de fer

Qui sembra contra els estels no cull ni palla ni arrels

ANTONI TÀPIES

LA PETJADA D'UNA OBRA EXCEPCIONAL

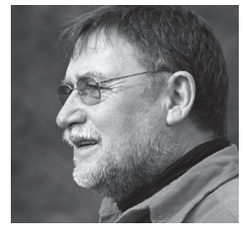

martí boada

Catalunya ha tingut pocs personatges il·lustres universals. Un d'ells ha estat l'artista Antoni Tàpies, innovador, art avançat, sempre en les avantguardes creatives més revolucionàries. Uns crèdits com a persona i com artista que trobo que la vila de Campins, per raons que desconec, no ha fet seu al nivell que penso li pertocaria, no tant sols a ell, sinó al propi Campins, com a bressol de tant notòria obra i personatge.

Com a campinenc de nova fornada que sóc, i amb modèstia de nouvingut, no ara sinó de sempre, mai he tingut ni tinc la percepció que Campins "tapieja". Sé que aquests paisatges i la immersió en ells han estat cabdals en l'obra de l'artista, ho percebo com una alenada positiva als sentits.

Al Tàpies el recordo des d'èpoques molt pretèrites, una remor de fons d'admiració d'adolescent obrer, com era el meu cas, culturalment allunyat de cap formació en el camp de l'art contemporani. Tanmateix com pertocava generacionalment, untat d'un esperit socialment inquiet i crític amb el sòrdid moment polític, dominat per un franquisme, que com arreu del país, al baix Montseny es manifestava en forma d'unes pràctiques polítiques locals, basades en unes formes antidemocràtiques que limitaven i sancionaven qualsevol forma cultural que tingués la llibertat d'expressió com a principi, doncs la repressió era el pa de cada dia

En aquest context de tant en tant m'arribaven notícies d'un Antoni Tàpies que havia passat etapes de la seva joventut a Sant Celoni, amb un grup de joves artistes i creatius, que més endavant representarien una part molt notòria de l'avanguardisme crític del país. Personatges com el seu cosí Modest Cuixart, el galerista René Metràs , l'escriptora Montserrat Roig, el poeta Joan Brossa, el galerista celoní Lluís Maria Riera, etc. Un col·lectiu del que en moments diferents trobava tímids rastres d'estades a la Rectoria Vella, a can Matabosc, (torre del mecenes Alfons Moncanut), can Riera de Fuirosos, i també Can Pons de Campins. Eren com petites senyals d'una petjada que afectava positivament el meu caminar existencial.

Amb el pas del temps el recordo inseparable amb la seva dona la Teresa Barba per Sant Celoni. Comprant a les botigues de la Plaça de la Vila i del carrer Major. Deixant els paquets a can Cortada, la casa del germà de la Teresa, en Jordi i la Carolina, o a can Tonivila, un dels punts de trobada de la gent de la muntanya, on hi deixaven els encàrrecs.

A finals dels anys setanta, quan l'Antoni ja havia esdevingut una figura universal, i jo havia iniciat la meva etapa professional a l'escola de natura de can Lleonart a Santa Fe, no era estrany que ocasionalment compartíssim menjador a l'hotel de Santa Fe, un espai de toc arquitectònic Domenech Muntaner, a l'estil dels Quatre Gats, sense el perfum literari d'aquest, i amb una peculiar temperatura de muntanya humida. Un mobiliari d'època, una olor suau de fons, provinent de la cuina, i una personalíssima estructura de fusta construïda amb jàsseres d'avets de Passavets.

En aquest escenari compartíem menjador la parella Tàpies-Barba en una banda i jo solitàriament en una altra; ens sabíem amb una tímida comunió que mai vàrem trencar.

No va passar massa temps, quan davant d'una agressió al Montseny (l'inici de la instal·lació d'una línia d'alta tensió), la comunicació va ser explícita. Enfront d'aquest impacte tant rellevant, que ja s'havia iniciat amb la tala primer i la instal·lació tot seguit de les primeres torres, es va constituir la Coordinadora per la Salvaguarda del Montseny, en aquells moments va ser un important moviment popular que aleshores va aglutinar un ampli sector de la societat montsenyenca.

L'Antoni Tàpies va donar suport amb la seva assistència en algun dels debats i creant una obra en la que expressava l'agressió al massís, una peça que esdevindria clau, car en format litografia va permetre l'endegament d'una campanya que finiria amb l'aturada de l'obra i el desmuntatge de les torres.

El poble havia guanyat. Enfront el despotisme tecnocràtic, Tàpies, l'artista compromès, el català universal, esdevindria l'artista de la causa de la defensa del seu estimat Montseny.

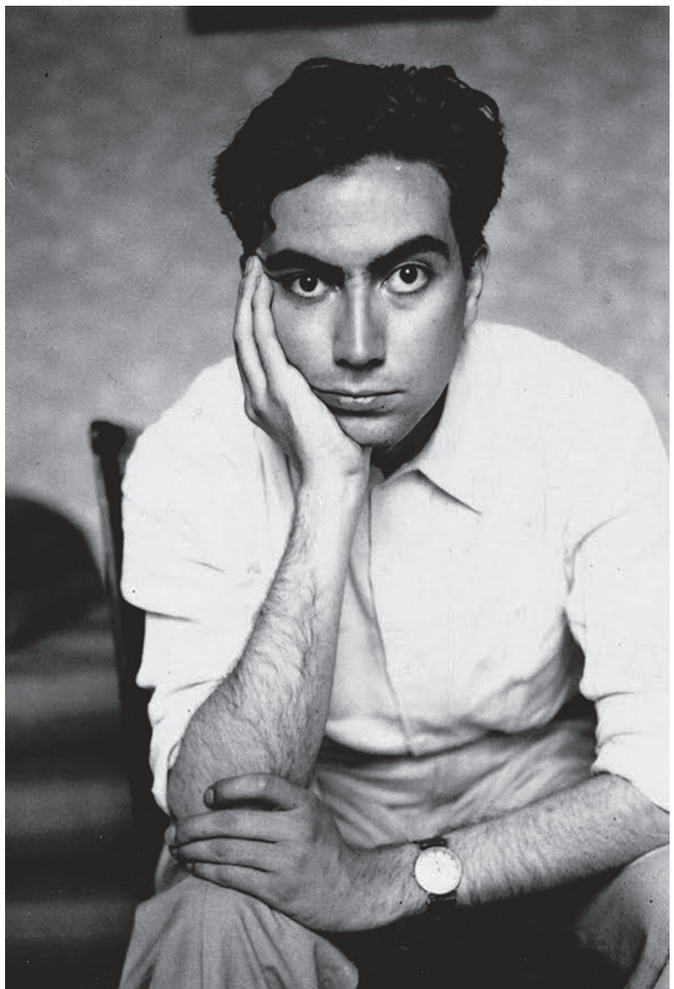

Autoretrat d'Antoni Tàpies, vers 1945-1947
© De la imatge: Fundació Antoni Tàpies, Barcelona

Breu recorregut biogràfic

Anys 30.

-Proclamació de la República
Una any sense anar a l'escola. "Imprinting" a la seva personalitat.
Cada dia amb la mare, passejades pel Tibidabo, Vallvidrera, i als boscos circumdants.
-L'any següent: va a estiuejar a la Cerdanya (sis mesos): temps d'estranya llibertat, entre melancòlica, salvatge i deliciosa. Els vivíssims records d'aquests indrets cerdans, amb els idíl·lics prats, les muntanyes abruptes (Cadí), les moltes olors dels camps i el masos, on varen viure tant de temps, van contribuir ben cert a conferir-li una especial veneració pel paisatge i la vida camperola.
-El sanatori de puig d'Olena entre Centelles i Castellterçol (1942) (gener boirina espectral), coincidències amb la Muntanya Màgica de Tomas Mann. Alegretto de la 3a simfonia de Brahms.
Després al balneari Blancafort de la Garriga, caminades pels boscos de la Garriga, Samalús, Llinars. Cita textualment "Càlides ondulacions amb olors de resina, espígol i farigola". La mediterraneïtat paisatgística
Etapa Sant Celoni. Es reunien a casa de la cosina del seu pare, la Pepita Planas, esposa de l'Alfons Moncanut (Publi cinema), aquí inicia la coneixença amb el Lluís Riera, els Cortada Cuixart.
Apareix el Montseny explícit: "la muntanya d'ametistes", símbol de misteriosa bellesa, fou l'escenari inoblidable de les excursions i berenars a les fonts i pinedes (sic).
Apareixen els Barba, i la Teresa, el seu amor de joventut i per a tot la seva vida.
-Admiració per Klee, a través d'ell descobreix el seu fervor per la idea de no perdre la necessària comunió amb la naturalesa.
-Club 49 (anys 48-49) Prats&Brossa, fins i tot Miró.
Una manera mironiana de gran envergadura còsmica. Els arbres i les muntanyes eren com brots d'una energia total o una lluminositat que tot ho impregnava.
-En aquest moment literal s'amara dels paisatges mitjançant el contacte amb els boscos propers (Collserola i Vallvidrera), del Montseny i del Montnegre. Va passar llargues temporades a Sant Celoni, més tard a Campins "on he posat arrels més fondes encara" (sic).
-Al Montnegre hi anaven alguna vegada per les festes majors i en altres ocasions a la casa pairal dels Riera a Fuirosos, en ple bosc on passaven alguns dies amb els amics del Dau al Set. Ell diu que la imatge d'aquesta casa "és un record que m'ha perseguit durant molts anys". Anys més tard hi farà estada en Perejaume, que fins s'hi instal·larà a can Basuny; aquest és un home artista suberós i montnegrí.
- En Tàpies torna a Fuirosos, els espectrals retrats dels avantpassats d'en Riera foren un escenari de somnis que li varen deixar un rastre indiscutible en les pintures de l'època.
-El lloc de Fuirosos onomàsticament evocador, talment sorgit de velles històries de bruixes...
-Parla del paisatge garrapinyat de les alzines (oposat al paisatge burgès semprevivaldià), el complexe de sud fins i tot paisatgísticament.
-Indrets d'espessos boscos, particularment els del Montseny, més nòrdics, li feren agafar gradualment un sentiment in crescendo cada vegada més arrelat a la nostra terra, tant pel contacte directe amb la naturalesa, en aquells anys verge, com per la força evocadora de la història de les llegendes de la pàtria, cas del Cap d'Estopes, Bernat Boades, Pau Vila. Senyor de Vilardell.
-Tardor de 1950 (París, Saint Cloud), el clam de "Teresa, envia'm aire de les muntanyes de Catalunya!", una necessitat vital per l'artista. Els primers temps fa una trentena de dibuixos intitulats Història Natural, rèplica a Max Ernst als seu frottages, superant la imatge d'una interpretació biològico-màgica, tot introduint la dimensió dialèctica i crítica del materialisme històric, al fet existencial, guerra freda, etc., (Nelson Mandela), el pas del naturalisme decimònic i maniqueu de la natura bona i els humans dolents...
Reflexió fonamentada en la publicació d'un article d'Aiden a la revista de referència mundial: Science, conservacionistes americans, neonazisme.
Influència de Bertrand Russell: "la matèria és menys material i l'esperit menys espiritual, la fi del dualisme. Natura cultura del separatisme aproximació al biocentrisme epicuri, oposat a l'estoïcisme i al dualisme cristià... un cert hipocratisme, precursor de l'ambientalisme postmodern.
El babelisme advertit per Hegel.
La cita a Thoureau, primer Hesse. "L'aigua és mes forta que les roques". Thoureau va ensenyar la desobediència civil, i una manera naturalista de plantar cara a un model de societat capitalista-industrial que trencava els ritmes de la natura.
Del seu pensament deriva el Walden 2 d'Skinner, i l'edifi Walden de Ricard Bofill.
Influència de les lectures de Mircea Eliade, la dama sagrada, Frazer.
Dimensió crítica: l'estimació pel Montseny inclou un gran ventall d'actituds: des de l'atenció que mereix la més humil herba (Withmann, Barrow) o el cant nocturn del gamarús fins a la preocupació pels temes més severs d'una política ecològica.
L'amor a la natura no és solament extasiar-se davant d'uns panorames o unes postes de sol. Estimar la natura avui també vol dir conscienciar-nos que estem fent quelcom d'essencial per a les nostres vides i les dels nostres fills...
"En els darrers cent anys una gran part de la humanitat ha viscut un creixement i unes transformacions com mai s'havien vist (demografia, petjada ecològica) Però no es pot oblidar que això ha portat a certes capes socials i a pobles sencers a una degradació i mortaldat també sense precedents.

Mots del Tàpies, petita oda a la muntanya d'Ametistes:

"Montseny, boscos, matinades, capvespres amb cants de rossinyols, passejades per laberints d'alzines amb el meu gos estimat. Caminar , peus, sabates, bastó..."

"Sovint anem d'excursió amb la Teresa per entre la molsa, descobrint els erols de pinetells, escoltant les merles, veient saltar els esquirols. Un dia la boira ens fa perdre i ens deixa unes hores desesperats en plena foscor al cim massa alt per a nosaltres del Turó de l'Home, al Montseny, mont de la senyera. Com si la muntanya ens hagués volgut recordar el necessari equilibri que hi ha d'haver entre l'atracció de la llum dels cims i la vida prop del poble".

ANTONI TÀPIES

QUAN PINTI LA MEVA OBRA MESTRA

jaume vilà

Sempre m'he preguntat perquè és tan difícil o potser hauria de dir tan infreqüent o potser millor excepcional que els personatges que han assolit l'estatus de públics degut a destacar en les seves especialitats molt pel damunt de les mitjanes, es manifestin a favor d'una causa que representi mínimament anar contra corrent.

En canvi, gent senzilla del carrer, que té més a perdre que a guanyar i fins i tot se la juguen més d'una vegada en manifestacions, és capaç de manifestar les seves idees sense ambigüitats.

Si agafem per exemple esportistes d'elit: futbolistes, motoristes, tenistes, etc., podríem comptar amb els dits de la mà els que en lloc de mullar-se s'acullen a la tan suada frase de: jo en política no m'hi fico, no m'interessa o no s'ha de barrejar esport i política. Són respostes al meu entendre impròpies de personatges d'una certa categoria. En el fons estan manifestant la seva ignorància i incapacitat per donar una opinió i tot per por a perdre l'estatus.

foto: Wikipedia commons

Si canviem a cantants famosos, arribarem a situacions semblants, més encara alguns d'ells que fa anys manifestaven les seves posicions esquerranes i progressistes a favor de la llibertat d'expressió, de l'autodeterminació dels pobles i altres proclames glorioses, ara estan desapareguts i quan obren la boca sembla que totes aquelles proclames s'han esvaït com el fum.

També em resulta difícil d'entendre els canvis de jaqueta d'alguns personatges polítics. Puc entendre que un militant o simpatitzant d'un partit, un dia vegi la llum com Sant Pau i es converteixi en militant d'un altre partit especialment si li ofereixen un sou interessant, però se'm fa difícil d'entendre els canvis que han arribat a fer personatges com Mr. Fairy que em sembla ja ha exhaurit quasi tots els canvis possibles.

Crec que amb l'Antoni Tàpies ens trobem a les antípodes d'aquesta situació. En la simbologia dels seus quadres expressa molt clarament els seus posicionaments i opinions polítiques ratificades pels seus comportaments inequívocs:

Reivindicació catalanista i d'oposició al règim franquista, el tancament als caputxins de Sarrià, la marxa a Montserrat en protesta contra el procés de Burgos, per la que fou breument empresonat, la contribució a la campanya contra el tancament de les emissions de TV3 a València amb la cessió d'una obra original, etc.

Segurament després va ser algun dels molts que ens vàrem empassar la fal·lària de la transició i això explicaria certes actuacions aparentment contradictòries.

Recordo que era molt jove quan van fer una exposició d'obres de Tàpies a la Sala d'Exposicions de La Caixa a Sant Celoni i em va sorprendre pels estranys materials que vaig veure als quadres: cartrons, números encerclats en rodones de cinta d'embalatge, amb quatre guixades al costat, creus, paraules aparentment sense sentit, etc. No puc opinar si les obres eren bones o dolentes, el que si eren impactants.

Els títols dels quadres també eren com a mínim curiosos i provocaven reaccions molt diverses i oposades entre els visitants. És art, no és art. Què és?

Després he anat seguint a una certa distància les seves obres. Quan es va inaugurar el Centre Tàpies del carrer Aragó el vam visitar i les obres exhibides de l'artista no tenien res a veure amb les de la primera exposició. Art abstracte, però estèticament molt més agradable.

Vaig seguir amb curiositat les polèmiques del mitjó i del núvol i vaig

comprovar que les reaccions i opinions dels periodistes i comentaristes d'art eren semblants a les dels visitants de la primera exposició a Sant Celoni.

La pintura sempre m'ha interessat i agradat molt. Hem visitat molts museus i pinacoteques arreu del món i en molts casos davant d'un quadre només puc dir si m'agrada o no m'agrada. M'és molt difícil fer altre tipus de valoracions, especialment en el cas de la pintura abstracta. L'educació nacional catòlica que vaig rebre no va fer precisament èmfasi en l'estudi i avaluació de pintures.

Sempre tinc el dubte que si d'un quadre no se'n sabés l'autor tindria la mateixa valoració.

Així com hi ha quadres abstractes, també hi ha lletres de cançons diguem-ne abstractes. És a dir, que l'únic sentit que tenen aquestes lletres és projectar imatges o situacions que poden provocar o no emocions sense que se'ls hi hagi de buscar altres sentits.

Bob Dylan. dibuix: c. puche

When I paint my masterpiece. YouTube. The band with Bob Dylan

Quan pinti la meva obra mestra. (fragment)
Oh les hores que passaríem dins del Coliseu
Esquivant lleons i perdent el temps
Oh aquests poderosos reis de la selva, tremolava només veure'ls
Sí, ha sigut una llarga i difícil pujada
Rodes de tren corrent en el fons de la meva memòria
Quan vaig córrer pel cim del turó perseguint una colla d'oques
Algun dia tot serà suau com una rapsòdia
Quan pinti la meva obra mestra.

ESCRIVINT SOBRE SEXUALITAT

INVITACIÓ A REFLEXIONAR

irene forza

He titulat l'anterior article "la sexualitat és com el nas, naixem amb ella i la tenim fins al darrer dia". El nas no només ens acompanya sempre, és també, una part del nostre cos que segueix creixent tota la vida. Naixem com a éssers sexuats i tenim diferents etapes en la nostra vida com a tal, en què les nostres habilitats s'enriqueixen amb el pas del temps i les experiències adquirides.

Com a éssers sexuats, al llarg de tota la vida, podem créixer, aprendre, desenvolupar tant la nostra capacitat de lliurament al plaer, per exemple, com la nostra capacitat d'estar en intimitat amb nosaltres mateixos i amb els altres.

En el camí del creixement personal anem percebent límits, tabús i patrons de conducta; atès que créixer ens permet ampliar la mirada i expandir la nostra consciència.

Amb una mirada més àmplia, podem reflexionar millor; i potser, adonar-nos de molts clixés, i del fet que molts dels motors que ens mouen en el tema de la sexualitat són creences personals o socials.

Des de les creences, podem caure en tot un seguit d'estereotips, com us referia a l'article publicat al número 63 de "La Mostela", on hem posat la nostra atenció (gràcies també al meravellós dibuix d'en Carles Puche) en què la gent gran té la seva pròpia sexualitat.

Considerar la sexualitat com una cosa d'adults, és una limitació molt comuna que deriva de la vella idea d'entendre la sexualitat com a sinònim de reproducció.
Quines podrien ser unes altres creences al voltant de la sexualitat humana?

Per exemple, per la paraula "sexe" la representació mental, de gairebé totes les persones, és el coit.

Ara bé, per la paraula "arbre", per exemple, és probable que cadascú tingui la seva pròpia imatge. La mateixa paraula pot designar coses diferents: un arbre amb capolls, en flor, amb fulles, amb fruita, o un arbre a la primavera, a l'estiu, a la tardor o a l'hivern. ¿Com podem designar amb la mateixa paraula coses tan diferents?

El sexe no és només el coit, on, com diu A. Rams, "un cilindre petit es posa en un foradet". Si pensem en la nostra sexualitat, ja sabem que no és això, que és molt més, però és el que ens han venut.

Aquesta idea és present i molt comú, tant, que encara es parla també dels "preliminars". ¿Què entenem "normalment" per "preliminars"?: els petons, les carícies, llepar-se, i altres pràctiques que, per definició, haurien de ser el preludi a una altra cosa: a què? Al coit? Actualment tenim aquest paradigma social, una rasa cultural que ens allunya des de les nostres percepcions, del que veiem amb els nostres ulls i experimentem en la nostra pell.

En poques línies hem trobat unes idees que impregnen la cultura en la qual vivim. La del 'coit-centrisme', que considera que el sexe és el coit, com si altres pràctiques sexuals no fossin sexe. La de la 'genitalitat' (conseqüència del coit-centrisme) que redueix el sexe als genitals, com si el contacte amb la resta del cos no tingués res a veure amb el sexe. La idea de l'adult-centrisme, que veu la sexualitat com a 'coses d'adults' pel binomi sexualitat-reproducció; i l'hetero-centrisme (una altra conseqüència del coit-centrisme) per la qual l'heterosexualitat segueix considerant la norma en ple segle XXI.

Un dels efectes més evidents d'una visió tan reduccionista, és crear minories i sexualitats fora dels marges, ja que hi ha moltes sexualitats més enllà del que es considera normatiu o normal.

Fora del que ens han venut com a "normal", trobem les sexualitats de les diferents etapes de la vida d'una persona, o la sexualitat d'una persona amb diversitat funcional que, sovint, és invisible!, ja que no compleix els criteris establerts.

Tots els éssers humans, independentment de la cultura, gènere, condició social, limitacions físiques o psíquiques som éssers sexuats al llarg de tota la vida.

Per no caure en el reduccionisme dels paradigmes, un dels camins és estar en contacte amb la pròpia veritat. Per seguir amb l'exemple de l'arbre, ¿quin tipus d'arbre és el que veig en la meva imaginació? I potser, com és l'arbre que veu el meu veí o la meva parella?

Demanar-se, de tant en tant, què és per a mi, això o allò?, per després contestar amb calma: escoltant el que emergeix des del cap, que són les idees, sentir el que surt des del cor, que són els sentiments i les vivències, i el que surt des del cos, que són les sensacions. No tenim el costum a contestar-nos des d'aquest plantejament, però es pot aprendre. És cert!. És una manera de reflexionar.

Reflexionar afavoreix la nostra capacitat d'adonar-nos de la pluralitat i de les mil formes que pot tenir . . .

- Un arbre! Al Montseny no tenim només faigs i alzines. Només són els més freqüents de trobar.

Reflexionar ens ajuda a adonar-nos de la pluralitat i de les mil formes que pot tenir ...

- La sexualitat! Els paradigmes socials ens presenten les formes més freqüents, però reconèixer que són visions dominants, ens permet saber que són només una part de la realitat que és molt i molt més.

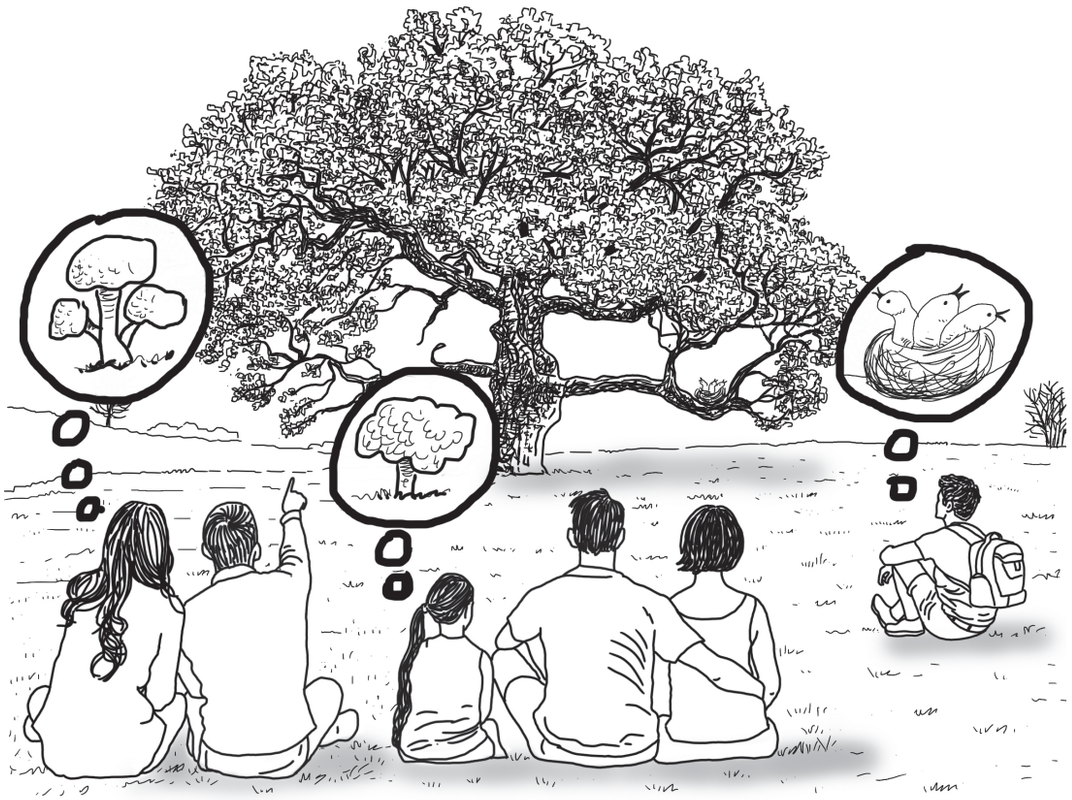

dibuix: c. puche

SOPA DE LLETRES de L'ALBERT

albert canosa

SOPA DE LLETRES DE L'ALBERT

Nivell Expert: busca 14 noms d'obres d'Antoni Tàpies. Amb les lletres que no facis servir, podràs llegir el nom d'una sèrie de litografies, litocollages i collages amb les que l'Antoni Tàpies va retre homenatge a la seva dona.

C	A	R	A	L	A	C	S	E	L
C	N	A	L	B	I	N	A	R	C
T	E	E	S	Z	O	O	M	G	S
G	Z	P	T	O	R	S	E	E	R
E	N	M	I	T	J	O	A	N	L
L	I	A	D	R	A	C	T	I	E
O	R	R	S	T	I	L	L	G	E
N	U	D	E	V	E	R	N	I	S
O	M	A	R	T	E	L	L	O	S
M	A	A	T	N	U	G	E	R	P

Nivell Bàsic: busca el noms de 14 obres de l'Antoni Tàpies.

Crani blanc, Drac, L'escala, Llit, Martell, Mitjó, Monòleg, Nu de vernís, Pregunta, Rinzen, Roig i negre, Tors, Tres dits, Zoom

El 15 de febrer vam rebre un correu electrònic amb aquesta fotografia i missatge relacionat amb el joc de pistes de la Mostela 53: *"Bon dia!! Vam trobar el tresor el 14 de febrer, estava amagat a la riera de Campins per darrera la granja i avui dia 15 l'hem tornat a amagar!! Sóc el Daryl i estic molt content d'haver trobat el tresor, però no vaig tenir temps de fer-me amic de la vaqueta"*

TOT EL MÓN A LA BUTXACA

APPs PER GAUDIR A CAMPINS I ARREU

Natura Local (Quines excursions puc fer a la vora d'aqui ?)

jordi cortina

Natura Local és una plataforma per gaudir i compartir excursions en espais naturals en funció de la posició on és el nostre telèfon intel·ligent i que el programa pren com a referència per proposar noves excursions a fer pel nostre territori, per gaudir i viure la natura, tant a prop de casa com quan ens desplacem per tota Catalunya. En el fons és una base de dades on es van afegint d'una manera constant excursions que es presenten d'una forma elaborada, amb tota mena de detall i informació sobre la ruta que decidim fer. Es poden filtrar: per activitat: a peu o en bicicleta; per dificultat: amb quatre nivells de duresa també que siguin inclusives per persones discapacitades i poder gaudir-ne tots plegats d'una bona excursió. Un cop escollida l'activitat, s'obre una magnífica fitxa amb un mapa que ens va situant i marcant tant el camí com el sentit de la marxa, alçada, temps, ascens, distància, velocitat ... Molt millor i més acurat que les pedretes d'en Patufet sempre que tinguem bateria. Tots aquests registres es poden guardar i compartir. L'única i petita complicació d'aquesta APP és que cal estar registrat per gaudir dels seus serveis. Registrar-se no té cap cost i calen molt poques dades per poder accedir-hi; bàsicament l'adreça de correu electrònic i les claus d'accés que decidim fer servir. Un altre avantatge, poc habitual en aquest tipus de programes, al meu entendre, és que aquesta APP ens ajuda a anar al punt de partida de l'excursió escollida, per això només cal polsar una icona que diu "Com arribar-hi" que obre el Google maps per portar-nos a l'inici del camí per poder donar el nostre primer pas i gaudir del recorregut, el paisatge i una bona sortida a la natura. És molt d'agrair que aquest equip d'entusiastes per la natura hagin tingut aquesta pensada i cuidin de la qualitat de la informació que posen al nostre abast el nostre patrimoni natural. Que sigui per molts anys!!

(1) PORTADA

(2) RUTES PER ZONA

(3) FITXA DE LA RUTA

(4) ITINERARI GPS

ELS CONTES DE L'AVI MANEL

LA COVA DE SANT GUILLEM

Ibra, de Campins

L'avi Manel caminava cap a la font de Sant Joan. L'hivern donava les seves últimes glopades. Havia passat un fort refredat i el seu cos ja no responia a les malalties. Recordava quan era jove, llavors sortia cada dia amb la barca a pescar, estava fort i sa i ni els temporals més grans podien amb ell. Un somriure es va dibuixar en els seus llavis, li agradava recordar aquella època tan llunyana però tan present en els seus pensaments.

Els primers nens i nenes l'estaven esperant. Quan el van veure arribar se li van acostar corrent, envoltant-lo amb una cridòria ensordidora.

D'acord, d'acord. Bé, bé. Jordi acosta'm la cadira, si us plau.

Aviat va arribar la resta de nens i nenes. Asseguts al voltant de l'avi el silenci va guanyar al soroll i tots i totes, expectants, esperaven l'inici del nou conte.

Fa molts anys, -va començar dient l'avi- durant el regnat del rei Martí , va succeir que una gran sequera va assolar Barcelona i Catalunya. Més d'un any sense ploure, van deixar als pous i rius gairebé secs. La situació era desesperada. Llavors el rei Martí va manar redactar un ban que va ser llegit pels pregoners en totes les cantonades del regne, que deia el següent:

En nom del rei nostre senyor es fa saber:

El súbdit o súbdits del meu regne que aconsegueixi trobar aigua i acabar amb la gran sequera que durant tant de temps assola el nostre regne, serà recompensat amb la suma de cent mil lliures de plata i serà distingit i honrat pels catalans pels segles dels segles.

En un petit poble a peus del Montseny vivien dos germans i una germana. Després d'escoltar al pregoner es van mirar entre ells sorpresos. El més gran es deia Arnau, tenia setze anys, era fort i vigorós. Després estava en Ferran, de quinze anys, alt i prim, una mica tímid. La germana era la petita, es deia Manuela, només tenia deu anys. Morena de pell, de cabell llarg negre i ulls lluminosos. Era una noia llesta i espavilada.

Coneixien com el palmell de la mà tots els boscos i camins de les muntanyes del Montseny.

-En el naixement del riu sense font diuen que hi ha un gegantí llac d'aigua subterrània, -va dir l'Arnau- però ningú el va trobar mai. Us recordeu de la llegenda? -va preguntar als seus germans- Sí, -van respondre -però diuen que hi ha fades de l'aigua- va dir la Manuela.

- Això són contes de nens - va contestar l'Arnau. -Demà intentarem trobar-lo, què us sembla?

El Ferran i la Manuela es van mirar i van assentir els dos alhora. -És clar que sí!

En arribar a casa no van dir res als seus pares i se'n van anar molt aviat a dormir. Van sortir de casa a l'alba i es van dirigir al lloc que ells tant bé coneixien.

-Sota aquells tres pins es troba el riu -va dir l'Arnau.

Quan van arribar allà, van trobar el curs d'un petit riu que, a causa de la sequera, era només una llera seca i pedregosa que es dirigia muntanya avall en direcció al mar.

Van seguir el curs del riu muntanya amunt buscant les seves fonts, però tal com deia la llegenda, van arribar a una zona espessa de vegetació en la qual el riu desapareixia misteriosament, era com si sorgís del no-res. Més amunt es trobava l'ermita de Sant Guillem. Els tres germans recordaven com junt als seus pares i veïns anaven un cop l'any a l'aplec de Sant Guillem a l'esplanada davant de l'ermita.

-La font ha d'estar molt més amunt -va dir l'Arnau mentre atalaiava la zona que, en aguda pendent, ascendia muntanya amunt.- Pugem per aquí - va indicar amb la mà cap a una enorme roca de granit que apuntava com un nas a uns cinc-cents metres d'on es trobaven. Els tres germans pujaven a bon ritme.

Van veure que la base de la roca estava clavada a la terra, lleugerament inclinada cap a un costat, de forma allargada i rodona. La roca estava mig coberta per la vegetació i per dos enormes roures que tenia al costat. El Ferran es va acostar a la base de la gran roca buscant algun forat, o alguna cosa semblant, que indiqués una possible entrada, però després de mirar i remirar, apartar matolls i palpar per tot arreu, no va trobar ni la més lleu senyal del que buscava. La Manuela es va acostar al seu germà i li va dir:

-Ni rastre, la font no està per aquí. Quina pallissa ens estem donant, total per res. -Com estava cansada, va veure un sortint de la roca prou pla per seure i descansar una mica. Així ho va fer, es va asseure a l'improvisat seient amb l'esquena sobre la roca.

- Uff! estic feta pols. -En dir això, va notar com la roca en què es recolzava es començava a moure. Es va posar en peu d'un salt. Amb gran soroll, la roca a poc a poc va deixar al descobert una entrada oculta.

L'Arnau es va acostar previngut fins l'obertura, es va parar en sec i va fer un senyal al Ferran perquè s'acostés en silenci. Després d'escoltar uns segons, va somriure.

-La font és aquí, no es veu res però escolto el soroll de l'aigua. Dins ha d'estar la brollador del qual neix el riu.

-Entrem- va dir mentre encenia una torxa per il·luminar el fosc forat.

-Primer entrarem el Ferran i jo, dóna'ns una mica de temps - va dir dirigint-se a la Manuela.

-Doncs jo vull entrar-hi - va contestar la Manuela, sempre disposada a l'aventura. - No sé perquè no voleu que entrem tots. Si, total, no passarà res.

La Manuela es va quedar sola asseguda davant de la cova. Recordava la llegenda de les fades de l'aigua. Diuen que amb el seu cant relliscós atrau a les persones i les obliguen a ser els seus esclaus de per vida al fons del llac. Només la música semblava pertorbar-les.

La Manuela es va començar a preocupar ja que el temps passava i els

seus germans no tornaven. Va pensar a tornar a demanar ajuda, però al final va decidir entrar ella a la cova.
-Entraré, estic convençuda que han estat atrapats per les fades de l'aigua.
La Manuela va decidir prendre precaucions. Amb la molla del pa que portava en el seu sarró, va elaborar dues boletes i es va taponar les orelles, no fos cas cert el de les fades i acabés embruixada ella també, com pensava que li havia passat als seus germans.
Es va ajupir sobre el sòl i va entrar a la cova. Al principi no veia res. Palpant la paret, que girava a la dreta, es va internar a poc a poc pel sender que, inclinat, baixava a major profunditat. Un lleu resplendor, segurament provocat per les torxes, li va indicar que anava en la bona direcció. A poc a poc va poder veure el contorn del lloc on es trobava. Una gran sala de sostre molt alt. Una paret li impedia veure a l'altre costat. Es va posar en peu i va treure el cap i el seu petit nas per l'aresta de la paret. Va veure un gran llac i en una de les seves vores, als seus dos germans que jeien a terra envoltats de dues belles dones que dansaven al voltant cantant aquella aquosa melodia. Dansaven sense parar alçant i encongint els seus cossos grocs que semblaven levitar surant sobre el sòl. Es va espantar, era just el que deia la llegenda de les fades de l'aigua, aviat arrossegarien els seus germans a les profunditats del llac on vivien. Es va armar de valor i va treure del seu sarró la flauta. No sabia si tindria la suficient força i enteresa per treure-li sons, però la gravetat de la situació li va donar forces. Es va acostar la flauta als seus llavis, va agafar aire fins omplir els seus pulmons i va bufar amb tota la seva ànima. A l'instant va sonar clara i forta una preciosa cançó que havia après de petita a les festes del seu poble.
Ballem tots plegats feliços
Comença la primavera
amb la força dels nostres braços
Sembrarem de blat la terra
La melodia va inundar la cova provocant que les fades cessessin el seu ball infernal. Va veure com es portaven les mans al cap, intentant en va evitar que les notes penetressin a les orelles. La Manuela es va posar dreta i va bufar la flauta amb més força encara. La melodia sonava en tots els racons de la gruta amb una enorme força. Les fades donaven voltes, contornejant embogides, cridant espantades amb els ulls fora de les seves òrbites, fins que van caure a terra. Intentaven per tots els mitjans arribar fins a l'aigua amb la feble esperança que aquesta les alliberés de la seva destrucció. Llavors va sonar una explosió seca i apagada, tot just un fràgil so seguit d'un núvol ocre de llum que va embolicar completament els seus cossos. Es van desfer com si fossin esborrades per un pinzell gegant, en tres traços les fades van desaparèixer envoltades d'un estrany silenci. Dels seus cossos només quedaven unes restes groguenques dibuixades al petri sòl de la cova.
A poc a poc el núvol es va difuminar, les fades havien desaparegut. Llavors es va acostar als seus germans que a poc a poc es van començar a moure.
- Què ha passat? -Van preguntar gairebé a l'uníson. La Manuela els mirava somrient. Els seus germans no es creurien el que havia succeït. No obstant això, la silueta de les fades a terra era una bona prova que allà mateix, ella Manuela, la germana petita, els havia salvat de l'esclavitud eterna de les fades de l'aigua.
Van sortir els tres a l'exterior de la que van anomenar la cova de Sant Guillem. L'Arnau i el Ferran es miraven entre ells incrèduls.
A l'endemà van comunicar la bona nova als emissaris del rei. La ciutat de Barcelona va rebre amb alleujament i alegria la notícia del descobriment. El rei els va lliurar la recompensa.
L'avi Manel va fer una pausa en el seu relat i va mirar somrient el rostre dels nens i nenes que el miraven abstrets en silenci. La cova de Sant Guillem encara existeix, aquí a prop amagada entre els boscos que envolten l'ermita.
Com després de cada conte, els nens i nenes van aplaudir a l'avi, van jugar una estona entre ells i, poc a poc, es van anar retirant a les seves cases.

Dedicat a la Manuela, campinenca de deu meravelloses primaveres.

dibuix: c. puche

CARN A LA BRASA

martí pey

Casa nostra, faig referència a Catalunya, està farcida de restaurants, hostals o establiments on serveixen menjars, que exhibeixen, a tall de benvinguda i/o de reclam, enormes cartells on hi ha escrit: "Especialitat Carn a la Brasa".

Degut a la facilitat que comporta la seva elaboració? Potser volen fer vàlida la dita francesa que: "S'esdevé cuiner, però es neix rostidor". Són una cosa i no són l'altra? No entrarem en aquesta polèmica.

Malauradament manquen d'imaginació. Es limiten a posar les costelles, majoritàriament, sobre les graelles i esperar que es coguin. Resultat: una carn eixarreïda, sovint recremada. Una llàstima.

Els gautxos, ja sabeu: els habitants rústics de les pampes sud-americanes dedicats a la ramaderia, no separen mai les costelles una per una, ni les posen directament a sobre de les brases. Couen el costellam sencer! I no sobre del foc, sinó a la vora. Tant com calgui i en posició vertical. La punta de les costelles a dalt de manera que el greix que es fon unti la carn de sota.

És un suggeriment. Cal provar-ho. Veureu la gran diferència. La carn queda untosa. Té un altre gust força més interessant que la costella tallada.

El costellam sencer també el podeu coure al forn. Però és una altra cosa.

foto: creative commons

LA MOSTELA

La revista de Campins. Núm.64 primavera de 2020 http://lamostela.cat/

PORTADA

Políptic dedicat a Antoni Tàpies.

Obra realitzada per Martí Pey
foto: C. Puche

EDICIÓ: **ASSOCIACIÓ LA MOSTELA** Pl. de la Vila, s/n, Casal A. Tàpies - Campins
N.I.F. G65790750

JUNTA:
Carles Puche - President
Marta Martín - Secretària
Miquel Barnola - Tresorer
Jaume Vilà - Vocal
M del Carme Moré - Vocal

LA MOSTELA
no comparteix necessàriament les opinions expressades en les col·laboracions signades pels seus autors.

CONSELL DE REDACCIÓ:
Marta Martín, M. del Carme Moré, Carmen Puchol, Joan López, Jaume Vilà, i Carles Puche.

COL·LABORADORS en AQUEST NÚMERO:
Martí Pey, Ajuntament Campins, Carles Puche, Jaume Vilà, Joan Antoja, Junts per Campins, Esquerra Campins, Albert Canosa, Jordi Cortina, Salvador Riera, Joan López, Toti Valls, Ibra de Campins, Escola l'Alzinar, Elisenda Mir, Martí Boada, Irene Forza, el Local de Campins, Save Campins, Glòria Fuentes, Montse Montiel.

MAQUETACIÓ I DISSENY: Estudi Puche S.L.
IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES LLORET
El © de les imatges i del text és propietat dels autors indicats en cada imatge i que signen els articles.
Els autors dels articles es fan responsables del seu contingut.
Si voleu contactar amb nosaltres adreceu-vos a esborranys@lamostela.cat

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduida de cap manera sense el permís dels autors.

amb el suport de:

Ajuntament Campins

estudipuche sl

Enginy automàtica

LES OLORS I ELS SABORS DEL BOSC

L'EUCALIPTUS

salvador riera

L'eucaliptus (Eucalyptus globulus) és un dels arbres que poden arribar a més alçada si es troben en un lloc favorable. Poden assolir els 80 m amb una volta de canó considerable tot i no tenir massa edat.

No és pas autòcton de les nostres contrades, ja que és originari d'Austràlia però el podem trobar plantat en parcs i jardins, vora algunes masies i en determinats boscos on durant uns anys es va replantar en profusió, després d'un incendi forestal per a obtenir cel·lulosa de manera ràpida i de gran qualitat per a la fabricació de paper.

Té un gran requeriment hídric i consumeix també gran quantitat de nutrients, que no sempre retorna als sòls, donat que les seves fulles quan cauen a terra, són de difícil assimilació, car la quantitat i composició de l'essència que contenen les fa ser antisèptiques i per tant de difícil putrefacció. En bones condicions, el torn de tala és curt i un cop tallat, rebrota de la soca.

El sòl d'una flota d'eucaliptus, es va empobrint i el sotabosc esdevé gairebé inexistent, per la qual cosa, la seva plantació no és pas recomanada pels ecòlegs.

L'escorça de l'arbre, a mesura que va creixent, es desprèn en una mena de tires cargolades, que resten, com les fulles, molt temps a terra sense humidificar.

Aquestes, presenten dimorfisme. De joves són tendres i ovalades i de velles esdevenen coriàcies, falciformes, de color verd per sobre i glauques a l'envers.

Les flors, molt vistoses, són hermafrodites i donen uns fruits en forma de càpsula que contenen unes petites llavors.

Aguanten bé el nostre clima, però poden sucumbir si hi ha glaçades excepcionals.

Des d'un punt de vista organolèptic, que és el que més ens interessa, la part més bona de l'arbre són les fulles.

A més de tanins, cosa que les fa ser astringents, tenen gran quantitat (fins un 3 % sobre fulles seques) d'un oli essencial que es pot obtenir industrialment per arrossegament amb vapor.

Aquest oli, que conté bàsicament cineol o eucaliptol, també porta hidrocarburs terpènics (alfa-pinè, beta-pinè, etc.) ,alcohols alifàtics, aldehids i cetones.

Aquests compostos són tots inflamables, per la qual cosa, els incendis de les eucaliptedes són tan difícils d'apagar.

Però allò més interessant de la seva composició és la presencia d'eucaliptol, producte al que se li atribueixen virtuts terapèutiques anticatarrals, tant per les vies respiratòries com per les infeccions gastrointestinals.

Fent bullir les fulles en aigua es poden fer bafs per respirar o prendre's la infusió resultant, de reconeguda eficàcia en la medicina tradicional.

És també molt coneguda la utilització de l'essència en confiteria per a la preparació del caramels, indicats per afeccions de la gola i l'halitosi, per les seves propietats bacteriostàtiques.

Quan hom passa a prop d'un eucaliptus, la seva olor, balsàmica i refrescant, que s'olfacte a distància, és sempre agraïda pel caminant...

dibuix: c. puche

CAN PARROQUI

joan lópez

foto: j. lópez

Can Parroqui es troba enfilada dalt la muntanya, sota Can Perepoc. S'hi puja per Can Canal, destriant el camí correcte dins d'un laberint de pistes. Quan hi arribes et sorprèn l'amagatall de la casa i el volum de la ruïna. Devia ser una casa gran i potser important. Ja existia a finals del segle XVIII, i l'habitava la família Pujadas. A tocar de la masia hi ha la bassa. S'omplia amb l'aigua de l'antiquíssima Font de Vellosa, distant mig quilòmetre, prop del Sot de les Bombes. És el torrent que baixa de Can Pereres Nou.

Can Parroqui està bastida en una llomadeta, de cara a migdia, en la primera solana que hi ha venint de la font. Diríeu que quan van construir la casa van tenir en compte la presència del sol i la proximitat de l'aigua. De la font i del rec que alimentava la bassa, ja no en queda cap rastre.

Quan Antoni Tàpies comprà la finca de Can Canal, Can Parroqui entrava en el lot, però no la Font de Vellosa. Els vells documents aclarien que la casa se servia de l'aigua d'aquest naixement, que és dins la propietat de Can Pereres. Aquest aprofitament valia dos pollastres l'any, des de temps immemorial. En un gest de bona voluntat, el pintor volgué eixugar el deute acumulat de tants anys, i així ho expressà al seu nou veí, en Carreres, amo de Can Pereres. "Quan te'l pagui, podràs muntar tot un galliner", li comentà, enriolat. I en Carreres, murri ell, li contestà: "Em conformo amb que em pintis una gallina".